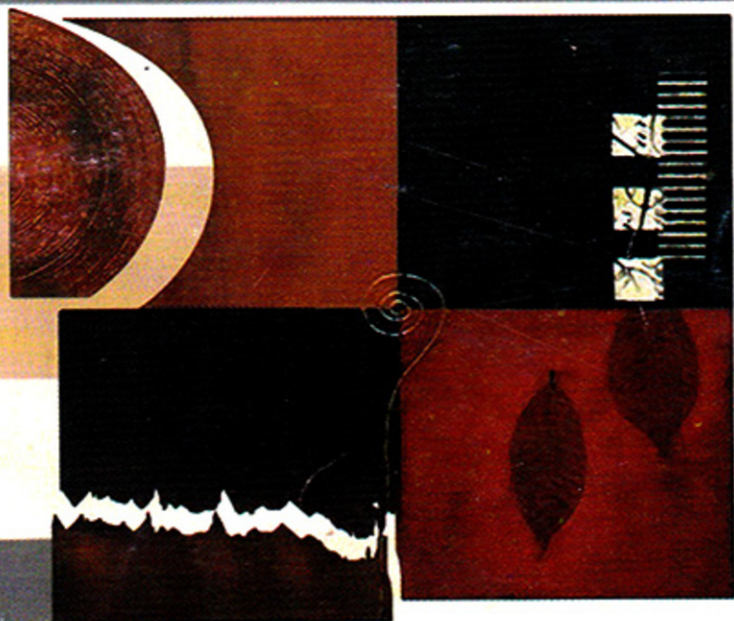

ဝိုးမိုးစာပေ

ပန်းသိမ့်

သင်နှစ်ခက်

Digital Art : Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

ပြီးပြည့်ဇော်က ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ စိတ်ကူးကာ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့၏။

သူဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ သုံးရက်ရှိပါပြီ။

ရောက်ရောက်ချင်း ပထမတစ်ရက် နှစ်ရက်က ဖုန်းဆက်ဖြစ်ပါသည်။ ။

နောက်ရက်တွေမှ အလုပ်တွေများကာ မဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သည် ညလည်း အမှန်တကယ်ဆို သူအိပ်ငိုက်နေပါပြီ။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နားချင်ပါပြီ။

သို့သော် ဖေဖေက ဘယ်ရောက်နေနေ၊ ဘယ်လောက်အလုပ်များများ အချိန်ယူကာ သူ့ဆီဖုန်းဆက်မှ ကြိုက်တတ်ပါသည်။ ။

အဲဒါကြောင့်လည်း အိပ်ချင်စိတ်နှင့် လေးလံနေသော မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားဖွင့်ကာ ဆင်းလာခဲ့၏။

ရန်ကုန်နှင့်ပဲခူး အနီးလေးဆိုပေမယ့်လည်း ဖေဖေကတော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာမျိုး အကြိုက်လှပေ။

"သားမောင်ပြည့် မအိပ်သေးဘူးလား"

ဖေဖေသူငယ်ချင်း အန်ကယ်သန့်က အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ စာအုပ်ဖတ်နေတုန်း တီဗွီဖွင့်ထားသည်။ ။

"သား ရန်ကုန်ဖုန်းခဏဆက်မလို့ ပါ"

"အေး အေး ကောင်းတယ်၊ ဆက် ဆက်"

ပြီးပြည့်ဇော်က ဖုန်းတင်ထားသော ခုံမြင့်အမည်းလေးဘေးမှာ ရပ်ရင်း ဝါးခနဲ သန်းမိသည်။ ။

‘အင်း’ ဟု ရေရွတ်ကာ အပျင်းတစ်ချက်ဆန့်ပြီးမှ ဖုန်းခွက်ကောက် ကိုင်ကာ နံပါတ်နှိပ်သည်။ ။

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ဖုန်းခေါ်လို့ ရပါသည်။ ။

ဖုန်းကိုင်တာက အန်တီချို။

"အန်တီချိုလား၊ သားပါ"

"သားကြီးလား"

"ဟုတ်"

အန်တီချိုက သူ့ဆီက ဖုန်းလာတော့ကို ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ ။

"သားကြီးရေ"

"သားဖေဖေ မရှိဘူး"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားလဲ အန်တီချို"

အန်တီချိုက ဟင်းခနဲ ပင့်သက်ရှိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ

"သားကြီး ဖုန်းဆက်တာအတော်ပဲ"ဟု စကားစလာ၏။

"ဘာလို့ လဲ အန်တီချို"

အန်တီချိုက မပြောသေးဘဲ ချင့်ချိန်နေ၏။

"ပိုးသားခင် ပျောက်နေလို့ "

"ဘာ"

ပြီးပြည့်ဇော်အသံက ဟိန်းထွက်လာသည် ။ တယ်လီဖုန်းကိုင်ထားသော သူလက်က ပိုပြီးတင်းကြပ်သွား၏။

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"

သူ နားမလည်နိုင်စွာ ရေရွတ်မိပါသည် ။

ရန်ကုန်ကို ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ သုံးရက်ပဲ ရှိပါသေးသည် ။

သုံးရက်အတွင်းမှာ ဘာတွေများ ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်။

"ပိုးသားခင်ကို ထူးထူး သွားကြိုတာပဲ"

ပြီးပြည့်ဇော်က ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်သည် ။

သူ့ရှိရင်လည်း သူကြိုလိုက်တာပါပဲ၊ ထူးထူးအားရင် ထူးထူး၊ သန့်ပြည့် အားရင် သန့်ပြည့်၊ ဖေဖေလည်း တစ်ခါတလေ သွားကြိုတတ်သည်ပဲ။

ဒါ အဆန်းမှ မဟုတ်ဘဲ။

ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်နေသော ‘ပိုးသားခင်’ ကို အိမ်ကလူတွေ အားရင်အားသလို အလှည့်ကျကြိုပို့တာဝန် ယူနေရတာပဲလေ။

"မိုးချုပ်တဲ့ အထိ ပြန်မရောက်လို့ သင်တန်းဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာ သင်တန်းပြီးတာ ကြာသွားပြီလေ၊ ထူးထူးလည်း ပြန်မလာဘူး"

"ဘယ်လို"

ပြီးပြည့်ဇော် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ။

"နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ် သားကြီး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ အတူတူရှိနေသလား၊ တစ်ယောက်စီကွဲပြီး ပျောက်နေတာလားတော့ မသိဘူး အိမ်မှာ အားလုံးစိတ်ပူနေကြတယ်၊ ဖေဖေက ကားတစ်စီး သန့်ပြည့်နဲ့ ဦးလေးမော်က ကားတစ်စီးနဲ့ ထွက်ရှာနေတယ် သားကြီး"

"ဒုက္ခပါပဲ"

အိပ်ချင်စိတ်ပျက်ကာ သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်သွားမိပါသည်။ ။

"အန်တီချိုတို့ လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိဘူး"

"ကျွတ်"

"အန်တီချိုနဲ့ ကတ္တီပါခင်ပဲ ရှိတယ်"

ပြီးပြည့်ဇော်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

‘ကတ္တီပါ’ကို ခဏခေါ်လိုက်ပါ အန်တီဟု ဆိုမိသည်။ ။ အန်တီချိုက လူငယ်တွေအကြောင်းကို သိချင်မှ သိမှာ ကတ္တီပါကို မေးရင်တော့ သိကောင်းသိနိုင်မှာ။ ။

"ဟယ်လို ကိုပြည့်လား"

"ဟုတ်တယ် ကတ္တီပါလား"

"အင်း"

"ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ"

ကတ္တီပါက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ။

"မနေ့က သူတို့ စကားများကြတယ်"

"ဟုတ်လား"

"ထူးထူးက ကျေနပ်ပုံမရဘူး"

"ဪ"

အစကတည်းက ပိုးသားခင်နှင့် ထူးထူး မတည့်တာ တစ်အိမ်သား
လုံး သိပါသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် မကြာမကြာ ရန်ဖြစ်နေကြပါ။

သန့်ပြည့်နှင့်ဆို အမြဲတည့်သည် ၊ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ပါ။

"ဒီနေ့တော့ ထူးထူးက သူ့သဘောနဲ့ သူ သွားကြိုတာပဲ။ သန့်လည်း
ရှိနေသားပဲ"

ပြီးပြည့်စေ့က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

"ကတ္တီပါ ဘယ်လိုထင်လဲ"ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား မေးလိုက်ပါသည်
။

"မထင်တတ်ဘူးလေ၊ အန်တီချိုက ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနတော
င် ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ ကားအက်ဆီးဒင့်တွေ ဘာတွေများ ဖြစ်သလားဆိုပြီး
ဖေဖေလည်း အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်"

သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ။

"ပိုးသားခင်အတွက် ပိုပြီးစိတ်ပူနေကြတယ်"

ဟုတ်သည် ပဲ၊ သူမက မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်စရာကောင်း
သည် ။

"ကိုပြည့်ပြန်လာခဲ့ပါလား"

"အင်းလေ ငါ ခုပဲပြန်လာခဲ့တော့မယ်"

သူဘယ်လိုလုပ် သည် မှာ သွေးအေးအေး ဆက်နေနိုင်မှာ လဲ။

ပိုးသားခင်အတွက် ရင်ထဲမှာ လှိုက်နေအောင် ပူသည် ။ ထူးထူးက
တစ်ခါတလေ စိတ်ရိုင်းဝင်တတ်သည် ။ ဒေါသကြီးတတ်သည် ။ အညှိုး
အတေး ထားတတ်သည် ။

ပိုးသားကလည်း မာနကြီးကြီး စိတ်ဆတ်သူလေး။

မဟုတ်မခံစိတ်နှင့် ဘာကိုမှ ခေါင်းညိတ်ခံမှာ မဟုတ်ပေ။

ပိုးသား သင်တန်းဆင်းချိန်က ညနေလေးနာရီပါ။ ခု ညကိုးနာရီပင်
ကျော်ခဲ့ပြီ။

"ဒါဆို ဒါပဲနော် ကိုပြည့်"

"အင်း ငါပြန်လာခဲ့မယ်"

"ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းဦးနော်"

"အေးပါ ကတ္တီပါ"

"ဟင်"

"အိမ်တံခါးတွေ သေချာပိတ်၊ အန်တီချိုကိုလည်း သိပ်စိတ်ပူမဖို့
ပြောထားဦး၊ သွေးတိုးလာဦးမယ်"

"မေမေ့ကို ခုနဲ့ပဲ ဆေးတိုက်ထားရတယ်"

"အေး အေး၊ ဒါပဲ"

ပြီးပြည့်ဇော်က ဖုန်းချလိုက်သည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ"

အန်ကယ်သန့်က တစ်စွန်းတစ်စ ကြားပုံနှင့် မေးပါသည်။

"ပိုးသားခင် ပျောက်နေလို့ တဲ့ "

"ဟေ"

ဖုန်းပြောကတည်းက ကြားပြီးသားမို့ ဖုန်းကွယ်ထားဖို့ လည်း မလိုပါ။ အန်ကယ်သန့်က ဖေဖေသူငယ်ချင်း ၊ အရင်းကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဆန္ဒကတော့ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ပါ။ သို့သော်

"ကျွန်တော် ခုပဲ ရန်ကုန်ပြန်မယ်"

"ဪ အေး အေး"

အန်ကယ်သန့်က တအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်၏။

သူလည်း ဘာမှ မသိတာမို့ ဘာမှ မပြောနိုင်ပါ။ ပြီးပြည့်ဇော်က လုပ်သမျှပဲ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

"ကျွန်တော် ဘာမှ မယူတော့ဘူး၊ ကိစ္စပြီးရင် ပြန်လာရမှာ ပဲလေ၊ ကြာနေမှာ စိုးလို့ "

"ရတယ်လေ ၊ မင်းအခန်းကို သော့ခတ်ခဲ့လေ သား"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

ပြီးပြည့်ဇော်က အပေါ်ထပ်တက် လာပြီး မယူမဖြစ်ယူစရာလေးတွေ ပဲ ကျောက်ယာယူလိုက်၏။

အန်ကယ်သန့် ပြောသလိုပဲ သူ့အခန်းကို သော့ခတ်ကာ အောက်ထပ်

ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ။

ကားသော့ကို လက်ထဲကိုင်ထားပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ တစ်ချက်စစ်လိုက်၏။

"သွားမယ်အန်ကယ်၊ အန်တီတို့ အားလုံးကို ပြောပေးပါဦး၊ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ "။

အန်ကယ်သန့်ကလွဲလျှင် တစ်မိသားစုလုံး အိပ်ရာဝင်ကုန်ပြီမို့ သူမှာ ခွဲမိ၏။

သူ့ကို လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်သော မိသားစုပါ။

ဂျစ်ကားပေါ်ကို တက်ရင်း ကားစက်ကို မရဲတရဲနိုးသည် ။ သည် ကားစက်နိုးလျှင် အသံကျယ်တတ်တာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာမိ၏။

ခရီးဝေးသွားလျှင် သူကလည်း သည် ဂျစ်ကားပဲ ကြိုက်သည် ။

အကြမ်းပတမ်းသုံးပြီး ပစ်စလက်ခတ်ထားလို့ ရသည် ။ သူ့ဂျစ်ကား စုတ်ကို ဘယ်သူမှ သိပ်ဂရုမပြုမိကြပါ။ ကားကောင်းကားသန့်ဆို သူ့ကို နေရာတကာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေရမှာ ဂျစ်ကားဆိုတော့ ရပ်ထား တုန်း ကလေးတစ်ဦးဦး ဆော့သွားမှာ ခြစ်သွားမှာ လည်း မပူရပေ။

သူ့ဂျစ်ကားနှင့် ချက်ချင်းပဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်ချလာခဲ့ပါသည် ။ စောစောတုန်းက အိပ်ချင်နေသော စိတ်တွေ လွင့်စင်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်ကာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည် ။

ထူးထူး ဘာဖြစ်လို့ ပိုးသားလေးကို ဒါမျိုးလုပ်ရတာလဲ။

"ပိုးသားခင်"အေးရိပ်မွန်မှာ ပိုးသားခင်ကလေးကို အားလုံးက ပိုးမွေးသလို တယုတယ ဖူးဖူးမှုတ် သည်းသည်းလှုပ်နေကြတာ။

သူကတော့ ထူးထူးအကျင့်ကို သိတာမို့ ထူးထူးလက်ချက်ဆိုတာ
မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ ။

ပိုးသားခင်က သင်တန်းပြီးလျှင် အိမ်ပဲတန်းပြန်တတ်တာ
အိမ်ကလူကြီးတွေကို အသိမပေးဘဲ ဘယ်မှ မသွားတတ်တာအားလုံးအ
သိပဲလေ။

ဖေဖေကလည်း ပိုးသားလေးကို အသက်။

ဖေဖေ ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေလိုက်မလဲ။

တကယ်ဆို ဖေဖေဘေးမှာ သူ ရှိနေသင့်သည်။ ။ ဖေဖေကို စိတ်မပူဖို့
သတိပေးဖြောင့်ဖျနေရသည်။ ။

ပိုးသားကို စိုးရိပ်တာကတစ်မျိုး။ ဖေဖေအတွက် စိတ်မအေးရတာက
တစ်မျိုး။

ဖေဖေ ဘယ်တွေများ လျှောက်ရှာနေမလဲ။

ညကြီးမိုးချုပ် နားနားနေနေမရှိဘဲ လမ်းပေါ်ရောက်နေရရှာသော
ဖေဖေကို သနားမိတော့ ထူးထူးကို ပိုပြီးစိတ်တိုဒေါသဖြစ်မိပါသည်။ ။

မိုက်ရိုင်းတယ်ကွာ။

ပိုးသားလေးကို မင်း ဒီလိုလုပ်စရာလား။

သူ အံ့သြမိပါသည်။ ။ ဘယ်လိုမှ ဒေါသက လျော့မသွား။

ကတ္တီပါနှင့် အန်တီချိုလည်း တစောင့်စောင့် တမျှော်မျှော်နှင့် ရင်ပူ
နေလောက်ပြီ။

တစ်အိမ်လုံးကို ထူးထူး ဒုက္ခပေးတာပါပဲလား။

ထူးထူးဟာ တကယ့်ဂြိုဟ်ကောင်ပဲ။

ပိုးသားခင်ကလေးကိုရော သူနှိပ်စက်အနိုင်ယူနေမလား၊ ဟားတိုက်
သရော်နေမလား။

ဒါမှ မဟုတ် ထူးထူးက သူ့ဟာသူ တစ်နေရာရောက် ပိုးသားလေးက
တစ်နေရာဆိုရင်ရော။

အဘက်ဘက်က လှည့်တွေးပြီး သူ့ရင်တွေ ပူလောင်လာ၏။

နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ကာ ရေငတ်လာသလိုရှိသည် ။
